

Αρχιερατικός εσπερινός στον Ι.Ν. Γενεσίου της Θεοτόκου στο Παναρίτη Αργολίδος

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αργολίδος](#)

Με κάθε λαμπρότητα τιμάτε η θεομητορική εορτή του Γενεσίου της Θεοτόκου στον ομώνυμο ενοριακό ναό στο Παναρίτη Αργολίδος.

Την παραμονή της εορτής, Κυριακή 7 Σεπτεμβρίου 2025 τελέστηκε ο μέγας αρχιερατικός εσπερινός μετά θείου κηρύγματος από τον **Μητροπολίτη Αργολίδος** κ. Νεκτάριο.

Στο τέλος του εσπερινού έγινε η λιτάνευση της ιεράς εικόνας σε όλο το χωριό.

Στο τέλος των ιερών ακολουθιών ο εφημέριος του ναού **π. Δημήτριος Στεργίου**, ευχαρίστησε τον Μητροπολίτη Αργολίδος κ. Νεκτάριο, καθώς τους Ιερείς και τους πιστούς που τίμησαν και παραβρέθηκαν στις ακολουθίες για την εορτή του Γενεσίου της Θεοτόκου.

Το Παναρίτη (Παναρίτης) είναι ένα χωριό που απέχει μόλις 10 χιλιόμετρα από το Ναύπλιο και ο οικισμός του είναι χτισμένος πάνω σε ένα λόφο, προσφέροντας στους κατοίκους και τους επισκέπτες του χωριού μία πολύ ωραία θέα του αργολικού κάμπου.

Το όνομά του το χωριό το πήρε, από τον Παναρίτη, έναν Τοπάρχη Αρβανίτικης καταγωγής, που έζησε στο Παναρίτη το 15ο αιώνα. Ο Παναρίτης είχε στην ευρύτερη περιοχή του Παναριτίου μεγάλες καλλιεργήσιμες εκτάσεις και πολλά ζώα. Τους καλοκαιρινούς μήνες λόγω της ζέστης, μετέφερε τις κτηνοτροφικές του δραστηριότητες στα χωριά της Γκούρας στη Νεμέα (Στην Ορεινή Κορινθία υπάρχει αντίστοιχο χωριό Παναρίτη). Ο ιστορικός Κωνσταντίνος Μπίρης και ο ιστοριοδίφης ή κατά άλλους ιστορικός Κωνσταντίνος Σάθας. Αναφέρονται στις μεγάλες πολεμικές ικανότητες του Παναρίτη και άλλων Αρβανιτών της περιοχής.

Ο πληθυσμός του Παναριτίου, προέρχεται ως επί το πλείστον από τις Λίμνες της Αργολίδας. Περίπου οι μισές οικογένειες του Παναριτίου έχουν επίθετα που εμφανίζονται ίδια ακριβώς και σε οικογένειες που κατάγονται ή διαμένουν και σήμερα στις Λίμνες. Πιθανολογείται ότι η μετακίνηση από τις Λίμνες στο Παναρίτη έγινε τον 15ο ή τον 16ο αιώνα. Το 1829 σύμφωνα με την απογραφή του Γαλλικού Εκστρατευτικού Σώματος το Παναρίτη είχε μόλις 20 κατοίκους, ενώ τα χρόνια που ακολούθησαν σημειώθηκε αυξητική τάση του πληθυσμού. Πολλοί από τους κατοίκους του χωριού έλαβαν μέρος στους πολέμους των αρχών του 20ου αιώνα και διακρίθηκαν σε μάχες, αλλά η πιο ένδοξη προσωπικότητα ήταν ο Κυμπουρόπουλος (Ανθυπολοχαγός και Δάσκαλος του χωριού), που σκοτώθηκε στο Κιλκίς και προς τιμήν του δόθηκε το όνομά του στο βουνό, που έγινε η μάχη στην οποία κατέληξε νεκρός.

Στο χωριό υπάρχουν αρκετά παλαιά σπίτια (εποχή τουρκοκρατίας), αλλά το πλέον γνωστό είναι αυτό που διέμενε Τούρκος Φοροεισπράκτορας. Βρίσκεται σε ένα σημείο του χωριού που έχει πανοραμική θεά σε όλο τον Αργολικό κάμπο. Το σπίτι αυτό σήμερα είναι ιδιόκτητο και έχει ανακαινιστεί. Έχουν διατηρηθεί βασικά στοιχεία της αρχιτεκτονικής του, αλλά έχει δεχθεί και πολλές παρεμβάσεις που ακόμα και οι τωρινοί ιδιοκτήτες του επιθυμούν να μην είχαν γίνει. Χαρακτηριστική ήταν η από κόκκινο μάρμαρο σκάλα του η οποία καταστράφηκε στα πλαίσια μίας ανακαίνισης πριν από κάποιες δεκαετίες. Για τον Τούρκο Φοροεισπράκτορα οι παλαιότεροι του χωριού έχουν να διηγηθούν πολλές ιστορίες, όπως ότι οι Παναριτιώτες τον μεθούσαν για να μην πληρώσουν το φόρο και πολλές άλλες, που με τα χρόνια μεταλλάχθηκαν και συμπληρώθηκαν.

Ο επισκέπτης του Παναριτίου έχει τη δυνατότητα να επισκεφθεί την Ιερά Μονή

Αγίου Θεοδοσίου. Οι κάτοικοι του χωριού θεωρούν ευλογία για εκείνους την ύπαρξη της Μονής. Η μακραίωνη ιστορία και η επιβλητική της όψη εντυπωσιάζει όποιον διανύσει τα επιπλέον 4 χιλιόμετρα από το κέντρο του Παναριτίου ως τη Μονή

Το χωριό εκτός των άλλων είναι φημισμένο και για τις παραδοσιακές του γεύσεις, που ο επισκέπτης μπορεί να γευθεί στα ταβερνάκια της πλατείας του χωριού. Ειδικότερα, στις 6 Αυγούστου - Εορτή του Αγίου Θεοδοσίου (Μονή) και στις 8 Σεπτεμβρίου - Εορτή Γέννησης Θεοτόκου (Κεντρική Εκκλησία χωριού), πραγματοποιούνται παραδοσιακά πανηγύρια, όπου οι επισκέπτες έχουν τη δυνατότητα να δοκιμάσουν γκιόσα, γουρουνοπούλα και άλλα τοπικά εδέσματα.

Το Γενέσιο της Θεοτόκου

Θεομητορική εορτή, κατά την οποία η Χριστιανική Εκκλησία τιμά κάθε χρόνο στις 8 Σεπτεμβρίου (21 Σεπτεμβρίου για τους παλαιοημερολογίτες) «το γενέθλιον της υπεραγίας δεσποίνης ημών Θεοτόκου», τη γέννηση, δηλαδή, της Μαριάμ (Μαρίας), της μητέρας του Ιησού Χριστού. Την ημέρα αυτή γιορτάζουν ο Παναγιώτης, η Μαρία, ο Μαριανός, η Μαριανή, η Δέσποινα, ο Τσαμπίκος και η Τσαμπίκα. Πολλοί ναοί ανά την Ελλάδα είναι αφιερωμένοι στο Γενέθλιον της Θεοτόκου.

Είναι γνωστό ότι τα τέσσερα Ευαγγέλια δεν παρέχουν πληροφορίες για την καταγωγή και τη γέννηση της Θεοτόκου. Τις σχετικές πληροφορίες τις αντλούμε από το απόκρυφο Πρωτευαγγέλιο του Ιακώβου (2ος αιώνας), σύμφωνα με το οποίο η Θεοτόκος γεννήθηκε στα Ιεροσόλυμα με θαυματουργικό τρόπο από μια ενάρετη γηραιά γυναίκα, ονόματι Άννα (εξελληνισμένος τύπος του εβραϊκού Χάνα = εύνοια, χάρη), μετά από επίμονες δεήσεις προς τον Θεό, αυτής και του συζύγου της Ιωακείμ. Η Άννα ήταν στείρα και συνεπώς άτεκνη, γεγονός που εθεωρείτο ντροπή στην ιουδαϊκή κοινωνία της εποχής της.

Στους πρώτους χριστιανικούς χρόνους ήταν γνωστές παρόμοιες διηγήσεις για τη γέννηση της Παναγίας και από το απόκρυφο Ευαγγέλιο του Ψευδο-Ματθαίου. Μετά την καταδίκη από την 3η Οικουμενική Σύνοδο της Εφέσου (431) της αίρεσης του Νεστοριανισμού, η οποία απέρριπτε, μεταξύ άλλων, το όνομα και τη συμμετοχή της Θεοτόκου στο σωτηριώδες έργο του Χριστού, οι διηγήσεις αυτές άρχισαν να ενσωματώνονται στη λατρεία της Εκκλησίας με τη μορφή των θεομητορικών εορτών.

Η γιορτή της γέννησης της Θεοτόκου καθιερώθηκε για πρώτη φορά στα τέλη του 5ου αιώνα ή στις αρχές του 6ου αιώνα στα Ιεροσόλυμα και από εκεί διαδόθηκε σε όλη τη χριστιανική Ανατολή. Η εισαγωγή της στη Ρώμη έγινε στα τέλη του 7ου

αιώνα από Έλληνες μοναχούς που κατέφυγαν στην Ιταλία μετά τους διωγμούς των Αράβων. Πρώτος ο πάπας Σέργιος Α' (687-701) την καθιέρωσε ως επίσημη γιορτή και την περιέλαβε μαζί με άλλες θεομητορικές εορτές στο εορτολόγιο της Δυτικής Εκκλησίας. Τον 11ο αιώνα η γιορτή της γέννησης της Θεοτόκου είχε επικρατήσει σε ολόκληρη τη Χριστιανοσύνη.

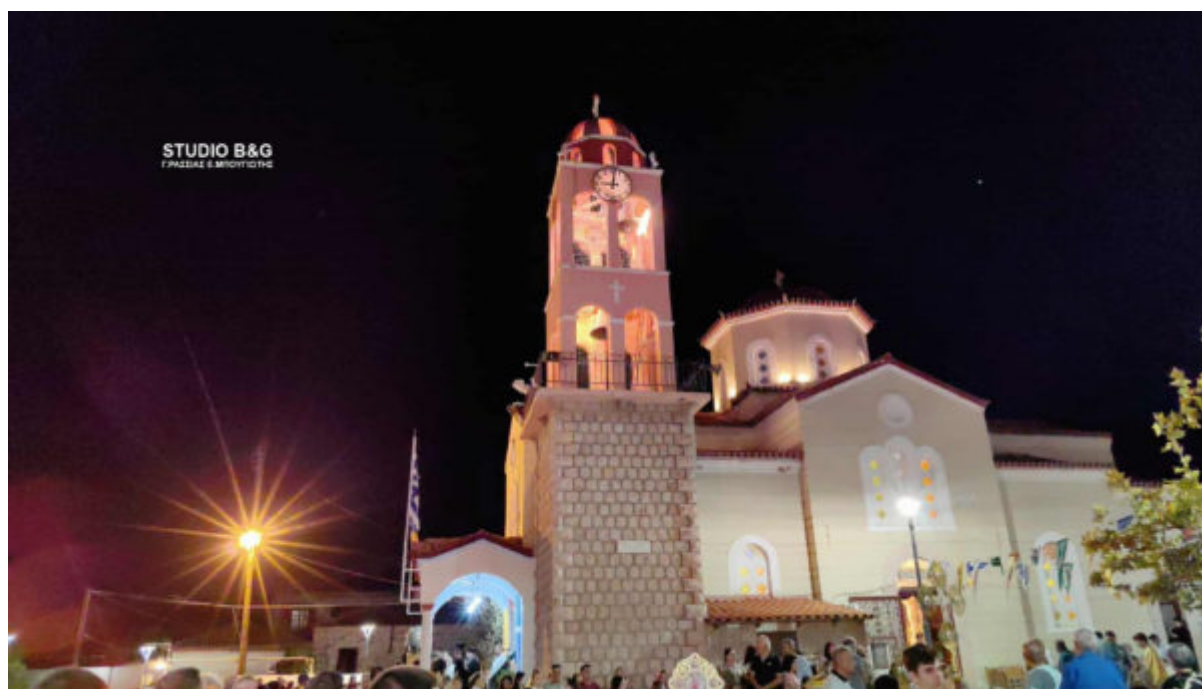
Η γιορτή κατέχει σημαντική θέση στην υμνογραφία της Ορθόδοξης Χριστιανικής Εκκλησίας. Εξέχοντες υμνογράφοι (Σέργιος και Στέφανος Αγιοπολίτες, Γερμανός Α' Κωνσταντινουπόλεως, Ρωμανός ο Μελωδός, Ιωσήφ Υμνογράφος) έχουν γράψει ιδιόμελα, κανόνες και κοντάκια, που ψάλλονται κατά την ημέρα της γιορτής. Παράλληλα, οι διηγήσεις για τη γέννηση της Θεοτόκου έχουν καταλάβει εξέχουσα θέση στην εκκλησιαστική ζωγραφική. Εικόνες εκλεκτής τέχνης βρίσκονται στο

Φωτογραφίες: STUDIO B&G ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ – Γ.ΡΑΣΣΙΑΣ